Σύναξη της Παναγιάς της Γοργοεπηκόου στην Μάνδρα Αττικής

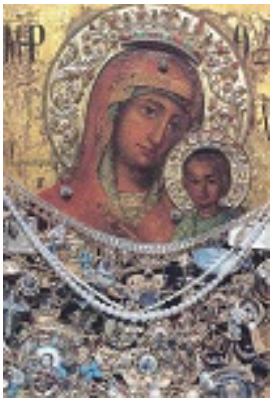

Επισκεφτείτε τον ιστοχώρο μας στην διεύθυνση: http://www.saint.gr/3346/saint.aspx για περισσότερες πληροφορίες για τον βίο (ονόματα, βίντεο, ακολουθίες, φωτογραφίες κτλ) καθώς και για τυχών ενημερώσεις - διορθώσεις.

Τελευταία ενημέρωση βιογραφίας: 18/6/2023 10:15:00 μμ
Δημιουργία εγγράφου: 27/04/2024 02:37:41

Σύνοψη

Τύπος εορτής: Εορτάζει στις 8 Σεπτεμβρίου εκάστου έτους.

Ημ/νια Βίου: 18/6/2023 10:15:00 μμ

Βιογραφία

Γύρω στα 1800 μ.Χ. κάποιος μοναχός από το Άγιον Όρος ξεκίνησε να πάει στη Μικρά Ασία όπου υπήρχαν μετόχια αγιορείτικα, φέρνοντας μαζί του και αγιογραφημένες εικόνες για να τις πουλήσει. Μια από αυτές τις εικόνες, ποιος ξέρει με πόσες νηστείες και προσευχές αγιογραφημένη, ήταν της Παναγίας της επονομαζόμενης Γοργοεπηκόου (Γοργοϋπηκόου). Την εικόνα αγόρασε στη Σμύρνη μια οικογένεια ευσεβής, που με τα χρόνια την έδινε πολύτιμη κληρονομιά σε κάθε πρωτότοκο. Έτσι ήρθε και στα χέρια της Ιφιγένειας Αναπλιώτου.

Μία μέρα του 1907 μ.Χ., όταν η Ιφιγένεια Αναπλιώτου ήταν βρέφος στην κούνια, όπως της διηγούντο οι γονείς της, συνέβει το έξης θαυμάσιο: Οι γονείς γευμάτιζαν στον κάτω όροφο του σπιτιού τους, όταν από τον επάνω όροφο, που ήταν η κούνια με το παιδί, ακούστηκε ένας δυνατός θόρυβος που όλοι ξαφνιάστηκαν, ιδίως η μητέρα της Ελευθερία, που φώναξε τρομαγμένη, μήπως της απήγαγαν το παιδί και αμέσως έτρεξαν να δουν τι συμβαίνει. Και αυτό που αντίκρυσαν ήταν κάτι το απίστευτο. Η εικόνα μόνη της είχε κατέβει από το εικονοστάσι, που ήταν στο ίδιο δωμάτιο, και είχε σταθεί όρθια στο κιγκλίδωμα της κούνιας, ενώ το βρέφος κοιμόταν ήσυχο και αμέριμνο. Τρόμαξαν, σάστισαν, έτρεξαν και φώναξαν τον ιερέα και έκαναν μια κατανυκτική παράκληση στην Παναγία και με δέος την έβαλαν πάλι στο εικονοστάσι. Αυτό το θαυμάσιο γεγονός το γιόρταζαν αυτή την ίδια μέρα κάθε χρόνο, στις 8 Σεπτεμβρίου, κάνοντας αγρυπνία στο σπίτι τους.

Όταν το 1922 μ.Χ. έγινε η Μικρασιατική καταστροφή και ο διωγμός, η οικογένεια της Ελευθερίας κατόρθωσε να περάσει στη Μυτιλήνη. Μέσα στα ελάχιστα πράγματα που μπόρεσαν, όπως όλοι, να πάρουν μαζί τους, πρώτη ήταν η εικόνα αυτή της Παναγίας. Στη Μυτιλήνη όπου εγκαταστάθηκαν, η μητέρα της Ιφιγένειας, Ελευθερία, κάθε 8η Σεπτεμβρίου γιόρταζε την Παναγία εις ανάμνησιν του μεγάλου θαύματος της στη Σμύρνη.

Μια χρονιά, 8 Σεπτεμβρίου, θα γιόρταζαν την Παναγία και όπως πάντα η Ελευθερία κατέβασε την εικόνα να την περιποιηθεί. Με πολλή ευλάβεια την καθάρισε και έτριψε το φωτοστέφανο της να γυαλίσει με αμμωνία, χωρίς να ξέρει φυσικά, ότι προκαλούσε φθορά στην εικόνα, που υπάρχει ως τώρα. Αφού την τακτοποίησε, την ακούμπησε στο τραπέζι που ήταν ακριβώς κάτω από το εικονοστάσι, όπου υπήρχαν και θρησκευτικά βιβλία.

Κάποια στιγμή, που βρισκόταν σε άλλο δωμάτιο, φύσηξε δυνατός αέρας από το ανοικτό παράθυρο και σήκωσε το πετσετάκι που ακουμπουσε το αναμμένο καντήλι στο εικονοστάσι. Πήρε φωτιά μια άκρη, έπεσε ένα αναμμένο κομμάτι στο τραπέζι άναψαν τα βιβλία, κάηκε το τραπέζι και στη στιγμή μεταδόθηκε η φωτιά σ' όλο το δωμάτιο. Η Ελευθερία, καίτοι κάπως βαρόκοη λόγω της ηλικίας της, άκουσε κάποιους χτύπους. Απορώντας τι να είναι, βγήκε στη πόρτα, αλλά δεν είδε κανέναν. Οι χτύποι όμως συνεχίζοντο πιο έντονα, και τότε ανέβηκε επάνω και μόλις άνοιξε την πόρτα του δωματίου, πετάχτηκαν φλόγες και καπνοί. Ζαλίστηκε, δεν μπορούσε να αναπνεύσει και με κόπο μπόρεσε να φωνάξει τους γειτόνους να σβήσουν τη φωτιά. Όταν τελικά μπόρεσε να μπει στο δωμάτιο, έψαχνε με τα μάτια μέσα να διακρίνει κάτι στις φλόγες, που ακόμα κρατούσαν. Και τι ήταν αυτό που αντίκρυσε;

Η εικόνα της Παναγίας, ανάμεσα στις φλόγες και στους καπνούς την κοίταζε από μακριά, χαμογελαστή, με κείνο το γλυκύτατο της μειδίαμα, ανέγγιχτη από τη φωτιά, και από τους καπνούς ώστε να λάμπει έτσι όπως την είχε γυαλίσει η ίδια. Οι φλόγες την είχαν σεβαστεί, και μήτε ίχνος καπνού την είχε αμαυρώσει.

Όλη η οικογένεια φύλαγαν και αυτό το θαύμα σαν πολύτιμο μαργαριτάρι στην καρδιά τους.

Η ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΤΗΣ ΜΟΝΗΣ

Τέσσερις Μοναχές ξεκίνησαν να κτίσουν ένα Μοναστήρι, Ησυχαστήριο. Μια μέρα τον Ιανουάριο του 1965 μ.Χ., ήρθαν στην Αθήνα, και έμεναν προσωρινά στο πατρικό σπίτι μιας εξ' αυτών, που ήταν εξοχικό, στα Μελίσσια. Εκεί, εκτελούσαν τα θρησκευτικά τους καθήκοντα, και συγχρόνως έψαχναν, για έναν κατάλληλο τόπο, για να κτίσουν σιγά-σιγά το Μοναστήρι τους. Τέλος, βρήκαν έναν τόπο στο Καπανδρίτι, τους άρεσε, και έδωσαν και μια προκαταβολή. Η σκέψη τους ήταν, να παραγγείλουν στο Άγιον Όρος μια Εικόνα της Παναγίας της Γοργοεπηκόου, στο όνομα της οποίας θα αφιέρωναν το Μοναστήρι.

Μια μέρα, ήρθε να τις επισκεφθεί η Ιφιγένεια Αναπλιώτου. Αφού έμεινε αρκετά μαζί τους, σηκώθηκε να φύγει, λέγοντας: «Πρέπει να πηγαίνω, γιατί έχω να περάσω από την εκκλησία, να πάρω μια Εικόνα μου, που την πήγα για τους «Χαιρετισμούς». Ξέρετε, μαθεύτηκε πώς είναι πολύ θαυματουργή, και μου ζήτησαν να την πάω, να την προσκυνήσουν. Αλλά την ξύνουν οι γυναίκες, και φοβάμαι, πώς θα μου την αλλοιώσουν». Στην συνέχεια τους διηγήθηκε ότι την έφερε απ' τη Σμύρνη. Ότι ήταν Εικόνισμα οικογενειακό, και από γενιά σε γενιά, ερχόταν πάντα στο πρώτο παιδί της οικογενείας, και τελευταία, ήρθε στα χέρια της.

Οι μοναχές την ρώτησαν στη Χάρη ποιάς Παναγίας είναι η Εικόνα και όταν η Ιφιγένεια Αναπλιώτου τους είπε ότι είναι η Παναγία, η Γοργοεπήκοος, μια αγαλλίαση και μια λαχτάρα πλημμύρισε την καρδιά τους. «Και μεις, στην Γοργοεπήκοο θα αφιερώσουμε το Μοναστήρι μας, είπαν. Δεν μας την δίνεις την Εικόνα»; Η Ιφιγένεια Αναπλιώτου αρνήθηκε ευγενικά, και κείνες δεν επέμεναν. Αυτά, έγιναν στα μέσα της Μεγάλης Τεσσαρακοστής. Προς το Πάσχα, τους στέλνει ένα μήνυμα, ότι θα τους δώσει την Εικόνα, όταν θα κτίσουν το μοναστήρι. Είπε ακόμα, πώς και κείνη πάντα ονειρευόταν να της κτίσει μία εκκλησία, αλλά δεν είχε την οικονομική δυνατότητα.

Φαντάζεστε τη χαρά όλων, και πόσες ευχαριστίες έκαναν στην Παναγία, και στη Θεία Οικονομία οι Μοναχές, κατασυγκινημένες.

Από τότε, πέρασαν μερικοί μήνες. Τον Αύγουστο της ίδιας χρονιάς, το 1965 μ.Χ., την παρακάλεσαν να τους δώσει, για λίγο, την Εικόνα, για να βγάλουν μερικές φωτογραφίες της, γιατί θα έκαναν την πρώτη τους υπαίθρια Λειτουργία, στο Καπανδρίτι. Την έδωσε ευχαρίστως και όταν πήγαν να την επιστρέψουν τους είπε να την κρατήσουν. Από κείνη την ευλογημένη ώρα, το Εικόνισμα της Υπεραγίας Θεοτόκου, της Γοργοεπηκόου, βρίσκεται στα χέρια τους, και με την χάρη της και τη δύναμή της, κτίστηκε η Ιερά Μονή Μάνδρας.

Η Λειτουργία αυτή όμως, δεν έγινε ποτέ από διάφορα εμπόδια. Μια γυναίκα μάλιστα, τους είπε πως δε θα χτιζόταν εκεί το μοναστήρι, γιατί το είδε στον ύπνο της και θα γινόταν πάνω σε οροσειρά. Μετά λοιπόν, από πολλά εμπόδια, οι μοναχές σκέφτηκαν πως ίσως θα έπρεπε να το έχτιζαν τελικά στην Μάνδρα, γι'αυτό και μαζί με τους δύο δικηγόρους, το διοικητή της αστυνομίας Κηφισιάς και τη γυναίκα αυτή, πήγαν στη Μάνδρα και εκείνη όταν αντίκρισε από μακριά το βουνό αναφώνησε ότι εκεί της υπέδειξε η Παναγιά να γίνει το μοναστήρι.

Ανέβηκαν με πολύ κόπο στην κορυφή. Η θέα και η ηρεμία τους άρεσε πολύ, όμως ο τόπος γύρω ήταν απότομος, κρημνώδης, δύσβατος, άνυδρος, όλο πέτρα, βράχια και θάμνους. Μη γνωρίζοντας τι να αποφασίσουν, ζήτησαν από την Παναγία να τους υποδείξει σε ποια από τις δύο περιοχές να χτίσουν τελικά το μοναστήρι και με θεϊκό σημάδι στην ηγουμένη των τεσσάρων κοριτσιών επέλεξαν τελικά τη Μάνδρα.

Αμέσως ήλθαν σε επαφή με τον ιδιοκτήτη του οικοπέδου και ο αείμνηστος Νικόλαος Σταμίδης προσέφερε δωρεά 25 στρεμμάτων. Στις 25 Μαρτίου ανέβηκαν όλοι μαζί και έστησαν ένα Πρόχειρο Προσκυνητάρι της Παναγίας. Αρχικά κάθε ημέρα πήγαιναν από τα Μελίσσια στη Μάνδρα και σκαρφάλωναν έως την κορυφή, όπου μόνες τους πάλευαν να ανοίξουν δρομάκι για να χτιστεί στη συνέχεια το μοναστήρι. Τις Κυριακές βέβαια πήγαιναν και 20-30 άτομα από την περιοχή και βοηθούσαν.

Ο Γιώργος Λιάσκος, κάτοικος της περιοχής, είχε δει στα 16 του χρόνια μια καλόγρια (την οποία έβλεπαν συχνά στην κορυφή και άλλοι τσέλιγκες και εργάτες που χτυπούσαν πεύκα για ρετσίνι) η οποία του είπε πως θέλει όταν έρθει η ώρα να της δώσει και την άλλη μισή κάπα. Ο Γιώργος Λιάσκος, λοιπόν, όταν είδε τις τέσσερις κοπέλες θυμήθηκε τα λόγια της καλόγριας και κατάλαβε τι εννοούσε. Έτσι, πήγε στις καλόγριες και τους είπε: «Τώρα έχετε το μισό οικόπεδα από το Βορρά. Εγώ θα σας δώσω το άλλο μισό από το Νότο».

Έφτιαξαν αρχικά ένα μικρό εκκλησάκι και εγκαταστάθηκαν εκεί στις 18 Δεκεμβρίου 1966 μ.Χ. Στην αρχή δεν ανέβαιναν προσκυνητές, αλλά σιγά σιγά πήγαιναν συχνότερα άνθρωποι που λέγανε ότι είδαν την Παναγία στον ύπνο τους να τους λέει οτι «είμαι εγώ που μένω εκεί πάνω. Η καινούρια στα μεταλλεία του Σκαλιστήρη. Η Μαρία μητέρα του Μανώλη. Ελάτε! Γιατί δεν έρχεστε να με δείτε»;

Αν και ζούσανε μόνες τους στην ερημιά, είχαν την Παναγία προστάτη τους και φύλακα. Κάθε πρωί στον Όρθρο στο «Πάσα πνοή» και κάθε Εσπερινό στο «Κατευθυνθήτω η προσευχή μου» η εικόνα χτυπούσε σαν με ένα πετράδι για να δείχνει ότι ήταν εκεί.

Ύστερα από πολλά εμπόδια, ο Μητροπολίτης Αττικής και Μεγαρίδος ζήτησε ένα σχέδιο της Μονής και προχώρησε στην υπογραφεί του Διατάγματος της Ιδρύσεως της Ιεράς Μονής της Γοργοεπηκόου με βασιλική βούλα και άδεια της ιδρύσεώς της το 1972 μ.Χ. Στις 6 Αυγούστου 1971 μ.Χ. έβαλαν το θεμέλιο λίθο του Μοναστηριού, στις 23 Σεπτεμβρίου 1973 μ.Χ. έγιναν τα εγκαίνια από το Σεβασμιότατο Μητροπολίτη και μπήκαν μέσα οι μοναχές και έγινε Μέγας Πανηγυρικός Εσπερινός και Αγιασμός. Στις 29 Οκτωβρίου 1978 μ.Χ. θεμελιώθηκε ο καθολικός ναός της μονής από το Σεβασμιότατο Μητροπολίτη Μεγάρων και Σαλαμίνος κ.κ. Βαρθολομαίο και 7 Σεπτεμβρίου του 1982 μ.Χ. έγιναν τα «Θυρανοίξια».

ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΤΗΣ ΓΟΡΓΟΕΠΗΚΟΟΥ ΣΤΗ ΜΑΝΔΡΑ ΑΤΤΙΚΗΣ

1968 μ.Χ.

Στα νταμάρια Πεντέλης, δούλευαν εργάτες δεμένοι με σκοινιά λόγω του μεγάλου ύψους και έκοβαν το βουνό. Ξαφνικά, κόπηκαν τα σκοινιά και έπεσε ο Σπυρίδων Καστανάς. Έτρεξαν οι άλλοι εργάτες να τον περιμαζέψουν κομμάτια, αλλά, προς μεγάλη τους έκπληξη, τον είδαν να κάθεται πάνω σε μια πέτρα. Και ενώ όλοι απορούσαν που ούτε καν είχε γρατζουνισθεί, εκείνος έβγαλε από την τσέπη του την Εικόνα της Παναγίας της Γοργοεπηκόου (Γοργοϋπηκόου), και τους είπε, πώς την ώρα που έπεφτε, μόνο «Παναγία μου» φώναξε και ω του θαύματος, την είδε και οφθαλμοφανώς να τον βαστάζει και έτσι δεν έπαθε τίποτα.

Πειραιάς 5 Νοεμβρίου 1969 μ.Χ.

Στις 5 Νοεμβρίου 1969 μ.Χ., ο ανεψιός μου Εμμανουήλ Κυριακουλάκης, ετών 18, εργαζόταν εις το Μηχανουργείον του κ. Καταπόδη, εις τον Άγιον Γεώργιον. Κατά την ώρα της εργασίας του, εξερράγη μια μπουκάλα οξυγόνου και ανεφλέγη, και από τις φλόγες της εκάησαν τρία άτομα. Ο ανεψιός μου και δύο εργάτες, εκ των οποίων ο ένας απέθανε. Ενοσηλεύθηκαν στο Νοσοκομείον ΚΑΤ. Ο Μανώλης ήταν πολύ σοβαρά καμένος και οι γιατροί μας απέλπισαν. Τελικώς 5 καθηγητές έκαναν συμβούλιο, γιατί εν τω μεταξύ απ' τα πολλά εγκαύματα έπαθε και πνευμονία, και μας είπαν, πώς είναι ζήτημα αν αντέξει μέχρι το πρωί!

Άλλη ελπίς δεν μας έμεινε, μόνον η Παναγία. Η συγκάτοικος μας, Άννα Σακελαράκη, μας έδωσε την Εικόνα της Παναγίας και του την βάλαμε επάνω του. Το ίδιο εκείνο βράδυ, ερχόμενη από το σπίτι του και κλαίουσα, είδα την Εικόνα της Παναγίας να μεγαλώνει και να μου κλείνει το δρόμο μου, και μου είπε μια φωνή: Ο Μανώλης θα γίνει καλά. Αμέσως, έχασα τη φωνή μου, λύγισαν τα πόδια μου, και σύρθηκα μέχρι την πόρτα μου, που ήταν μερικά μέτρα πιο κάτω. Ελιποθύμησα, και μετά ένα τέταρτο συνήλθα και τους είπα τι συνέβη. Το πρωΐ πηγαίνοντας στο Νοσοκομείο, τον βρήκαμε πολύ καλύτερα και εκτός κινδύνου, όπως μας είπαν οι γιατροί. Και μετά ένα μήνα ήταν τελείως καλά.

Η θεία του Ειρήνη Χριστοφορίδου.

6 Μαΐου 1986 μ.Χ.

Ο αδελφός μου Αντώνιος Καφούρος, που ζει στην Αυστραλία, ήταν άρρωστος βαρειά με κύστη μέσα στον εγκέφαλο και νοσηλευόταν εκεί σε νοσοκομείο επί ένα μήνα. Προ ημερών με ειδοποίησαν, ότι την Μεγάλη Παρασκευή θα χειρουργηθεί. Ανέβηκα αμέσως Μεγάλη Παρασκευή το πρωΐ στην Παναγία τη Γοργοεπήκοο της Μάνδρας Αττικής και προσευχήθηκα με δάκρυα καυτά στην Παναγία να τον βοηθήσει, διότι η εγχείρηση ήταν πολύ επικίνδυνη. Το βράδυ μετά τον Επιτάφιο, όταν γύρισα στο σπίτι μου, στις δώδεκα τη νύχτα μου τηλεφώνησαν απ' την Αυστραλία, πως δεν έγινε εγχείρηση, γιατί δε του βρήκαν τίποτα και είναι εντελώς καλά. Η Παναγία η Γοργοεπήκοος, έκανε αυθημερόν το θαύμα της. Χίλιες δόξες, Παναγία μου», χίλια ευχαριστώ.

Ευαγγελία Γαλιωτζή, Πειραιάς.

1987 μ.Χ.

Το καλοκαίρι του 1987 μ.Χ. ο σύζυγος μου υπέστη οξύ έμφραγμα του μυοκαρδίου. Η κατάσταση του ήτο εξαιρετικά σοβαρή, έγινε όμως σοβαρότερη όταν υπέστη και πνευμονικό οίδημα. Κυριακή μεσημέρι ο γιατρός κ. Παπουτσάκης στο Γενικό Κρατικό Νικαίας με πληροφορεί ότι ο σύζυγος μου πεθαίνει. Στα χέρια, μου κρατούσα μια εικονίτσα της Παναγίας Γοργοεπηκόου. Πλησίασα το σύζυγο -ετοιμοθάνατο πλέον- και του έδωσα να ασπασθεί την εικόνα, ήταν η μόνη ελπίδα μου.

Βγήκα στο διάδρομο και παρακαλούσα να κάνει το θαύμα της, για κείνον.... για τα παιδιά.... για μένα....

Δεν πέρασαν δέκα λεπτά και βλέπω έντρομη, τον γιατρό να βγαίνει από την εντατική μονάδα. Με πλησιάζει έκπληκτος και μου λέγει «έγινε θαύμα». «Ήμουν σίγουρη», του απήντησα και με συγκίνηση μου εξήγησε την απρόσμενη εξέλιξη. Ευχαριστώ την Παναγία μας για τις άπειρες ευεργεσίες της.

Περιορέλλη Θέκλα, Πειραιεύς

16 Δεκεμβρίου 1990 μ.Χ.

Ο σύζυγος μου, στις 16 Δεκεμβρίου 1990 μ.Χ. έπαθε έμφραγμα και εγκεφαλικό. Οι γιατροί, παθολόγος, καρδιολόγος, και νευρολόγος μου είπαν: Υπομονή. Τι περιμένεις πια. Μετά λίγες μέρες η κατάσταση του χειροτερεύει. Έρχεται νύχτα παθαίνει παροξυσμούς, είμαι μόνη δεν ξέρω τι να κάνω, το σπίτι μας δεν έχει γείτονες, μονάχα της Παναγίας, βλέπω απέναντι μας το Μοναστήρι. Ζητώ βοήθεια στην κουμπάρα μου νάρθει να μου κάνει παρέα, και βγαίνω στην αυλή και κοιτώντας προς το Μοναστήρι, παρακαλώ τη χάρη Της και τούτη τη φορά να μας βοηθήσει. Έλα Παναγία μου, δεν έχω κανέναν άλλο από σένα.

Μετά από δέκα λεπτά συνέρχεται ο άνδρας μου και μου λέει: Ποια είναι αυτή η γυναίκα, η άγνωστη, που ήρθε στο σπίτι μας; Εγώ ξαφνιάστηκα, δεν ήξερα τι να του πω. Του λέω: Καλωσόρισε την. Τότε εκείνος μου απαντά: Μου λέει να φέρουμε τα Άγια των Αγίων.

Εγώ κατάλαβα τι σήμαινε αυτό, και πώς η γυναίκα ήταν η Παναγία. Κάλεσα τότε τα παιδιά μας και αφού τους τα διηγήθηκα όλα καλέσαμε τον ιερέα με τα Άγια των Αγίων, δηλαδή τη Θεία Κοινωνία, και τον κοινώνησε. Μετά την Θεία Κοινωνία έπεσε σε λήθαργο και ξύπνησε το βράδυ. Τι τρέχει; μου λέει. Ήμουν άσχημα, δεν θυμάμαι τίποτα, μόνο τη γυναίκα θυμάμαι που ήρθε. Μια ψηλή, μελαχροινή με μακρυά ρούχα και μαντήλι στο κεφάλι και μου είπε να φέρω τα Άγια των Αγίων. Μετά έφυγε και πήγε και κάθησε απέναντι σε ένα ύψωμα. Δε θυμάμαι τίποτε άλλο. Από κείνη τη μέρα ο σύζυγος μου έγινε καλά χάρις στη θαυματουργική επέμβαση της Υπεραγίας Θεοτόκου της Γοργοεπηκόου, που έχει το Μοναστήρι της πάνω στο βουνό και που κάθε μέρα το βλέπω από την αυλή μου και της στέλνω ευχαριστίες και προσκυνήματα.

Ανδρέας και Σουζάνα Τροχαλάκη, Άνω Μαγούλα Αττικής

7 Αυγούστου 1992 μ.Χ.

Χρόνια τρέχαμε απ' τον ένα γιατρό στον άλλο χωρίς να καταφέρουμε ν’ αποκτήσουμε ένα παιδάκι. Εξετάσεις, θεραπείες, φάρμακα, εγχειρήσεις και πόνος, πολύς πόνος σωματικός και ψυχικός, αλλά αποτέλεσμα κανένα. Ένα Κυριακάτικο πρωϊνό του Νοεμβρίου του 1991 μ.Χ. ήλθαμε για πρώτη φορά στη μονή της Παναγίας Γοργοεπηκόου της Μάνδρας. Γονάτισα μπροστά στη θαυματουργό εικόνα της Παναγίας κι άρχισα να κλαίω με λυγμούς, να της λέω το παράπονό μου, το βάσανο που μου έκαιγε την καρδιά, και να την παρακαλώ να με βοηθήσει ν' αποκτήσω κι εγώ ένα παιδί. Δίπλα ο σύζυγός μου παρακαλούσε κι εκείνος κλαίγοντας. Καθώς φεύγαμε σκέφθηκα να τάξω κάτι στην Παναγία. Έπιασα τις καδένες στο λαιμό μου. Μα όχι. Καδένες είχα πολλές δεν θα είναι κάτι που θα το στερηθώ, σκέφθηκα. Το ίδιο και δακτυλίδια. Κοίταξα τα δύο βραχιόλια που φορούσα, βραχιόλια δεν είχα άλλα. Σκέφτηκα να τάξω το ένα μα τελικά έταξα και τα δύο. Ο σύζυγος μου έταξε να βαπτίσουμε στη Μονή το παιδί.

Μετά από δύο εβδομάδες το θαύμα έγινε, ήμουν έγκυος! Η χαρά μας δεν περιγραφόταν. Μόνο όσοι έχουν βρεθεί στην ίδια θέση με μας, μπορούν να την καταλάβουν, να την φανταστούν.

Πέρασαν οι μήνες της κυήσεως, της γλυκείας αναμονής και στις 7 Αυγούστου 1992, κρατήσαμε για πρώτη φορά στην αγκαλιά μας το γιό μας και την κόρη μας. Η Παναγία μου χάρισε δίδυμα.

Ξαναπήγαμε στο μοναστήρι, με τα παιδιά μας στην αγκαλιά και με δάκρυα χαράς αυτή την φορά. Ευχαριστήσαμε την Παναγία για το θαύμα της. Έβγαλα και τα βραχιόλια και τα κρέμασα στην εικόνα γεμάτη ευγνωμοσύνη κι ευτυχία. Τώρα το χέρι μου είναι γυμνό από στολίδια, μα τα στολίδια του σπιτιού μου, τα παιδιά μου, γεμίζουν την καρδιά μου χαρά κι ευτυχία, τη ζωή μου νόημα κι αξία και την ψυχή μου πίστη στο Θεό και την Παναγία. Στις 22 Νοεμβρίου 1992 μ.Χ. βαπτίσαμε τα παιδιά μας στη Μονή.

Φραγκίσκα Γκέλη

Αγιογραφίες / Φωτογραφίες

Σύναξη της Παναγιάς της Γοργοεπηκόου στην Μάνδρα Αττικής

Σύναξη της Παναγιάς της Γοργοεπηκόου στην Μάνδρα Αττικής

Σύναξη της Παναγιάς της Γοργοεπηκόου στην Μάνδρα Αττικής

Σύναξη της Παναγιάς της Γοργοεπηκόου στην Μάνδρα Αττικής

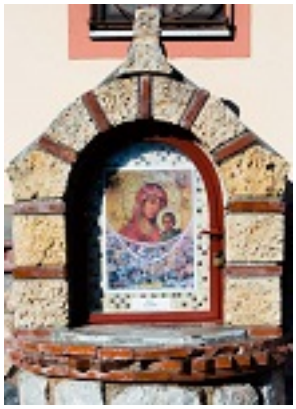

Σύναξη της Παναγιάς της Γοργοεπηκόου στην Μάνδρα Αττικής

Σύναξη της Παναγιάς της Γοργοεπηκόου στην Μάνδρα Αττικής

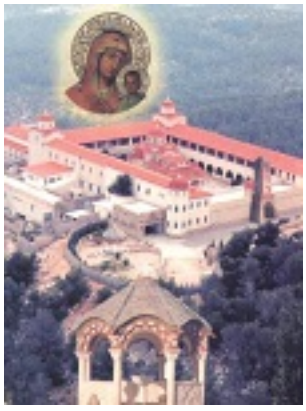

Σύναξη της Παναγιάς της Γοργοεπηκόου στην Μάνδρα Αττικής

Σύναξη της Παναγιάς της Γοργοεπηκόου στην Μάνδρα Αττικής

Η Μακαριστή Γερόντισσα Χριστονύμφη (Δημητριάδου), κτιτόρισσα και πρώτη Ηγουμένη της Ι.Μ. Παναγιάς Γοργοεπηκόου στην Μάνδρα Αττικής

Οπτικοακουστικό Υλικό

Παναγία η Γοργοεπήκοος (Μάνδρα Αττικής) (HD)

Παραπομπές

1. ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ ΟΡΙΖΟΝΤΕΣ
2. Ιερά Μονοπάτια - Ορθόδοξη Εκκλησιαστική Ενημέρωση - Orthodox News